

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **O. O.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, adresa pro doručování: Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2007, č. j. OAM - 1 - 512/VL - 10 - 19 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2009, č. j. 60 Az 74/2007 - 25,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se svou kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2009, č. j. 60 Az 74/2007 - 25, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 20. 7. 2007, č. j. OAM - 1 - 512/VL - 10 - 19 - 2007. Napadeným správním rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění ke dni 20. 7. 2007 (dále jen „zákon o azylu“), přičemž nebyly shledány důvody udělení mezinárodní ochrany ani podle § 12, ani podle § 14a tohoto zákona.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti uvádí kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť při zjišťování skutkové podstaty měl být porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit; a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů tohoto rozhodnutí*). Podle názoru stěžovatelky nebyly dostatečně zohledněny poměry panující v Nigérijské federativní republice ani osobní situace stěžovatelky. Podle své výpovědi stěžovatelka opustila zemi původu, neboť měla být nucena provdat se za náčelníka vesnice proti své vůli a pro případ neuposlechnutí jí mělo být náčelníkem vyhrožováno smrtí. Stěžovatelka dále poukazuje na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v souvislosti s možnostmi správního orgánu opatřit si všechny

informace relevantní pro azylové řízení a upozorňuje na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou v roce 1992 Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen „Příručka“), která má potvrzovat povinnost správních orgánů vycházet v některých případech zejména z jím zjištěných okolností. Stěžovatelka se také domnívá, že jí měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný správní orgán popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť jeho rozhodnutí, jakož i napadený rozsudek krajského soudu, byly podle jeho názoru vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný uvádí, že důvodem, pro který stěžovatelka opustila zemi původu, bylo vyhrožování ze strany soukromých osob, přičemž se stěžovatelka neobrátila se žádostí o pomoc na státní orgány, ani jiným způsobem ochranu nevyhledala. Stěžovatelkou uváděná Příručka má sloužit pouze jako podpůrný prostředek. Správní orgán dále namítá, že „blanketní“ kasační stížnost stěžovatelky, podaná dne 27. 3. 2009, byla doplněna až 5. 5. 2009, a nebyla tedy podána včas. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že lhůta 15 dní pro doplnění kasační stížnosti, kterou si stanovila sama stěžovatelka, nebyla dodržena, přičemž není možné prodlužovat zákonnou lhůtu pro podání kasační stížnosti blanketními podáními, které by bylo možno libovolně doplňovat. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost.

Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud se vzhledem ke vznesené námitce žalovaného nejprve zabýval otázkou její včasnosti. Tuto námitku Nejvyšší správní soud neshledává jako opodstatněnou. Přestože si stěžovatelka sama stanovila lhůtu pro doplnění kasační stížnosti, toto určení pro ni nebylo nikterak závazné. Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. musí být kasační stížnost doplněna ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým soud vyzval stěžovatele k doplnění podání. Předmětné usnesení bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 6. 4. 2009 a doplnění kasační stížnosti bylo doručeno dne 6. 5. 2009. Lhůta pro doplnění kasační stížnosti tedy byla dodržena.

Pokud jde o další podmínky přípustnosti, kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatelka uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Podmínka povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud dále zjišťoval v souladu s § 104a s. ř. s., zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ provedl Nejvyšší správní soud svým usnesením ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a z tohoto rozhodnutí ve své judikatuře konstantně vychází.

V daném případě se nejedná o situaci, kdy by předmětné právní otázky nebyly řešeny předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 20. 11. 2008, č. j. 9 Azs 73/2008 - 78, dostupné na www.nssoud.cz. Ve věci stěžovatelky se dále nejedná o případ, který by byl v dosavadní judikatuře posuzován rozdílně, a nevyvstává ani potřeba učinit judikatorní odklon. Nebylo shledáno ani právní pochybení (natož zásadního charakteru) krajského soudu, neboť tento rozhodl v souladu se zákonem, jakož i s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Z uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatelky je vedle splnění podmínek přípustnosti kasační stížnosti také uvedení skutečností, v nichž spatřuje přesah svých vlastních zájmů

a z jakého důvodu by měl Nejvyšší správní soud kasační stížnost projednat. Ve své kasační stížnosti však stěžovatelka neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že podaná stížnost přesahuje její vlastní zájem, a tato skutečnost nevyplývá ani z kasační stížnosti či soudního spisu. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou.

Pokud jde o námitku stěžovatelky, že správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, Nejvyšší správní soud připomíná, že se s touto otázkou ve své předchozí rozhodovací činnosti plně vypořádal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2006, č. j. 6 Azs 368/2005 - 52, dostupný na www.nssoud.cz). Již ve své dřívější judikatuře Nejvyšší správní soud také uvedl, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jen pokud žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako nedůvodnou zamítne (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, dostupný na www.nssoud.cz). Z vyjádření žalovaného a ze spisu vyplývá, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu v tomto případě nebyly stěžovatelkou uplatněny, neboť podle její výpovědi se ohrožení, jehož se stěžovatelka ve své zemi obává, měly dopouštět soukromé osoby, nikoliv orgány státní moci. Stěžovatelka se přitom nepokusila vyhledat ochranu u státních orgánů či jiným podobným způsobem, jak sama uvedla. Žalovaný správní orgán rovněž neshledal splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť z výpovědi stěžovatelky ani z dostupných zpráv nevyplývá hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 cit. zákona. Jak je ve výše citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 Azs 73/2008 - 78, uvedeno, z dostupných zdrojů vyplývá, že *„nucené sňatky se vyskytují zejména v severní, muslimské části země a jsou oficiálně zakázány. Aby se ženy vyhnuly nucenému sňatku či ženské obřízce, mohou využít vnitřní emigrace v rámci Nigérie, zejména do Lagosu, kde se jim dostane pomoci.“* Za těchto okolností zde není vážná újma, jak ji předpokládá ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. V daném případě tedy byly dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Dále stěžovatelka namítala nedostatečné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud má za to, že vzhledem k tomu, že důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které stěžovatelka uvádí, nelze podřadit pod žádný ze zákonných důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, nevystala před krajským soudem potřeba dalšího dokazování skutkových okolností. Z tohoto důvodu shledává Nejvyšší správní soud jak provedené dokazování, tak odůvodnění rozsudku krajského soudu, za postačující.

Namítá-li stěžovatelka v kasační stížnosti, že jí měl být žalovaným správním orgánem udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, je nutno upozornit na skutečnost, že tato námitka nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem, ač uplatněna být mohla, a je proto nepřipustná v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro věcné projednání kasační stížnosti a vzhledem k výše konstatované nepřijatelnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu